

תקונא תלתין ושתא

בראשית, דאיהו שבת בראשית, דהא שבע שבתות אינון, ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה, וכל יומא דקודשא בריה הוא אלה שנים, הדא הוא דכתיב (תהלים ד) כי אלה שנים בעיניך וכו', ושבת בראשית שית יומין דיליה אינון שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח.

שני אלפים תהו והארץ היתה תהו, שני אלפים תורה ורוח אלהיים מרחפת על פני המים (בראשית א ב), ולית מים אלא אורייתא, פני המים תרין אנפין דילה, דאינון מצות עשה ומצות לא תעשה, חוור וסומק, ימינא ושמאלא, ואלין אינון שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח, ויאמר אלהיים יהי אור ויהי אור (שם ג), עלייהו אתמר (ישעיה כד טו) על פן באורים כפדו יהוה, על פן ודאי דאתמר ביה ויהי כ"ן, ואינון שבעין, ועל תרין מאורות אלין אתמר דו פרצופין דכר ונוקבא, יהי אור דא פסח, אור לארבעה עשר, ויהי אור ראש השנה, דאתמר ביה ויהי היום, הכא ויהי והתם ויהי, ובכל אתר ויהי לישנא דצערא.

שבת בראשית נקודה בחלל דילה, (דאיהי שבת בריח), י' שבת חלל, חלל למאן, לההיא נקודה, מחלליה מות יומת (שמות לא יד), למאן דעאל נוכראה בחלל דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסוף זונה, ובגין דא הכא צריך דחילו, ודא איהו בראשית גר"א שפ"ת, הדא הוא דכתיב (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו, ומאן דעאל רשו נוכראה בחלל (דף ע"ב א) דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסוף זונה, עליה אתמר (במדבר יט יג) את מקדש יהוה טמא ונכרתה וכו', והאי נקודה

תקון שרשים וששה

בראשית, שהוא שבת בראשית, שתי שבע שבתות הן, ולכל אחת יש לו ששה ימי המעשה, וכל יום של הקדוש ברוך הוא הוא אלה שנים, זהו שפתיב פי אלה שנים בעיניך וכו'. ושבת בראשית ששת הימים שלו הם שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. שני אלפים תהו - והארץ היתה תהו, שני אלפים תורה - ורוח אלהיים מרחפת על פני המים, ואין מים אלא תורה, פני המים - שני הפנים שלה, שהן מצוות עשה ומצוות לא תעשה, לבן ואדם, זמין ושמאל, ואלה הם שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. ויאמר אלהיים יהי אור ויהי אור, עליהם נאמר על פן באורים כפדו יהוה, על פן ודאי, שנאמר בו ויהי כ"ן, והם שבעים, ועל שני המאורות הללו נאמר דו פרצופים זכר ונקבה. יהי אור - זה פסח, אור לארבעה עשר, ויהי אור - ראש השנה, שנאמר בו ויהי היום, כאן ויהי ושם ויהי, ובכל מקום ויהי לשון צער.

שבת בראשית נקודה בחלל שלה, (שהיא שבת בריח), י' שבת חלל, חלל את מי? את אותה נקודה, מחלליה מות יומת, למי שמכניס נכריה בחלל שלה, שהיא רשות הרבים, יין נסוף זונה, ומשום זה כאן צריך יראה, וזהו בראשית גר"א שפ"ת. זהו שפתיב איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו, ומי שמכניס רשות נכריה בחלל שלה, שהיא רשות הרבים, יין נסוף זונה, עליו נאמר את מקדש יהוה טמא ונכרתה וכו', והנקודה הזו היא אות של שבת,

אות של ימים טובים, אות של תפלין, אות של ברית מילה, עטרת הברית, כתר של ספר תורה קוראים לו, כתר בראש כל צדיק, הנקדה שעליה נאמר אדם וחוה שהיו דו פרצופים, ועליה אמרה הלבנה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד.

הסוד הזה נמסר לחכמי הלב, (ח) (ד' ר) היא ה' אחרונה, ששניהם י, ובה נעשו אחד, והנקדה הזו היא סתומה וחתומה בששת ימי החל. זהו שפתיב יהיה סגור בששת ימי המעשה, במה? באות ו', (ב) סתומה באות ו', ב' ימות החל, וביום השביעי נפתחת לקבל את בעלה, ומשום זה הזווג של תלמידי חכמים משבת לשבת, ויורשים נשמות קדושות חדשות לבניהם.

ומשום זה הנקדה נקראת בתולה, ואיש לא ידעה, כשהיא גל (ג) נעול מעין חתום, עד שנפתחת לבעלה, וכשהיא סתומה, נקראת יראה, בכל ששת ימי החל שהיא סגורה ושמונה בעשר אמירות ושלושים ושנים אלהיים, שהם ארבעים ושנים אותיות הגבורה, ששם בינה, בשבת ויכלו השמים, ויכל'ו החסד של הזמן כולל שבעים ושנים שמות, ששם חכמה, כמו שאמרנו הרוצה להחכים ידרים. יראה בששת ימי החל, איש אמו ואביו תיראו, אהבה בשבת, כפד את אביך ואת אמך. כשנפתחת לבעלה נקראת אהבה, ומראה ואהבה נתנו מצוות עשה ולא תעשה.

תקון שבעה ושרשים

בראשית הוא ברי"ת, ודאי כשהוא בלבושים של הקלפות הללו שהן עולה ופריעה, שם צריך יראה, ועליהם נאמר לא

איהי אות דשבת אות דימין טבין אות דתפלין אות דברית מילה, עטרת דברית, תגא דספר תורה קרינן ליה, כתר בראש כל צדיק, נקודה דעלה אתמר אדם וחוה דהו דו פרצופים, ועלה אמרה סיהרא אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד.

רוא דא לחפיימי לבא אתמסר, (דא) (נ"א ד' (ו) איהו ה' בתראה, דתרוייהו י', ובה אתעבידו חד, והאי נקודה איהי סתימא וחתומה בשית יומין דחול, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה במאי באת ו', (ב) סתים באת ו' ב' יומי דחול, וביומא שביעאה אתפתחת לקבלא לבעלה, ובגין דא זווגא דתלמידי חכמים משבת לשבת, וירתין נשמתין קדישין חדתין לבנייהו.

ובגין דא איהי נקודה אתקריאת בתולה ואיש לא ידעה (בראשית כד טז), פד איהי גל (נ"א (ג) נעול מעין חתום (שיר ד יב), עד דאתפתחת לבעלה, וכד איהי סתימא אתקריאת יראה, בכל ו' יומי דחול דאיהי סגירא ונטירא, בעשר אמירן ול"ב אלהיים דאינון מ"ב אתון דגבורה, דתמן בינה, בשבת ויכלו השמים, ויכל'ו חס"ד דימינא כליל ע"ב שמהן, דתמן חכמה, פמה דאמרן הרוצה להחכים ידרים, דחילו בשית יומין דחול איש אמו ואביו תיראו (ויקרא יט ג), רחימו בשבת כפד את אביך ואת אמך (שמות כ יב), פד אתפתחת לגבי בעלה אתקריאת אהבה, ומדחילו ורחימו אתייהבו פקודין דעשה ולא תעשה.

תקונא שבע ותלתין

בראשית איהו ברי"ת, ודאי פד איהו בלבושין דאלין קליפין דאינון